

[Duetoft]

langtidsarbejdsløshed på grund af systemets tunghed. Så jeg vil gerne opfordre arbejdsministeren til, at vi så hurtigt som muligt får gennemført det aktiveringstiltag, der skal til.

Vi er også tilhængere af et øget samarbejde mellem det offentlige og det private, og vi kan ikke helt forstå den ideologiske debat. Verden er jo ikke sådan, at enten er alt, hvad der er offentligt, godt, eller også er alt, hvad der er privat, godt. Næh, tingene skal lægges dér, hvor det er fornuftigt at lægge tingene, og det kan da godt være, at der er dele af det offentlige, der bør udliciteres til private. Jeg skal ikke afvise, at jeg har været med til det i det amtsråd, jeg sidder i, og det sker vel også andre steder. Men omvendt er der da noget underligt i, at det offentlige, der har opbygget en ekspertise på bestemte områder, skal splitte den ekspertise ad, hvorefter opgaverne lægges ud i nogle private virksomheder, der så skal have al besværet med at samle ekspertisen sammen igen. Vi har ingen ideologiske problemer med et tættere samarbejde på dette område, og vi tror, det vil være til gavn ikke mindst for det private erhvervsliv.

Endelig er hovedsagen for os naturligvis det troværdige EF-medlemskab. Efter vores opfattelse er det vigtigt, at Danmark i dagligdagen viser, at vi er et fuldgældigt og effektivt medlem af Det Europæiske Fællesskab, og at vi lever op til – med de undtagelser, der ligger omkring Maastricht – at være med i det daglige EF-arbejde og ikke stiller os på bagbenene, hvad enten det drejer sig om en finansieringsreform, direktiver eller andre ting. Og jeg er helt klart meget enig med hr. Frank Jensen i det synspunkt, at vi skal gøre EF-debatten mere jordnær. Men omvendt må man vel aldrig nogen sinde glemme, at visionerne stadig væk findes i det EF-samarbejde, der aldrig bare bliver noget teknisk. Det er den situation, vi står i nu: Vi skal sikre, at Danmark er med i samarbejdet, og vi skal sikre, at Danmark har en tilknytning til de lande, der fører Unionen videre.

Derfor står CD også bag Edinburghpapirerne. Vi lægger ikke skjul på, at vores mål stadig er et fuldgældigt dansk medlemskab. Vi har givet modstanderne et løfte om, at der skal være en folkeafstemning, hvis noget skal laves om på et senere tidspunkt, og det håber vi er garanti nok.

Men jeg må så sige – måske lidt firkantet – at den afstemning, der skal finde sted i maj måned, er ganske vigtig for Danmark. Det er muligt, at ikke alle er enige med mig i det synspunkt, jeg kommer med nu, men efter min opfattelse er det klart sådan, at et dansk nej ved næste folkeafstemning betyder, at Danmark både for fairness', for samarbejdsåndens og for Europas skyld må meddele, at vi ikke længere kan være medlem af Det Europæiske Fællesskab. Det er ikke sådan, at vi kan halte videre, det er ikke sådan, at vi skal bremse de 11 andre lande. Vi har fået tilbudet, vi har forhandlet, vi har fået særordninger, og hvis den danske befolkning igen siger nej, må det skyldes, at man ikke ønsker at være medlem af EF, men at man ønsker en frihandelsordning, som andre har. Jeg tror ikke, man skal foregøgle nogen, at det bliver let, hvis det bliver et nej.

Men måske stammer det hele – både dette og holdningen til fremmede og flygtninge, som jo også er en del af regeringens politik – i virkeligheden fra noget langt mere overordnet. Hr. Fogh Rasmussen gjorde sig meget lystig i sin ordførertale ved med en flot håndbevægelse at sige, at vi håber vel alle sammen, at vi ved, hvem vi er – sådan lidt nedladende til de runde bemærkninger, der er i kulturafsnittet i regeringsgrundlaget. Jeg må sige til hr. Fogh Rasmussen: Det er jeg ikke sikker på at man gør. Jeg er ikke sikker på, at den reaktion, der er over for flygtninge, den reaktion, der er over for indvandrere, og den reaktion, der er over for andre europæiske lande, ikke i høj grad skyldes, at danskere har glemt, hvem de er, at man er så rædselsslagen for at miste det, man kalder sin egen kultur, at man lukker sig inde i stedet for at stå frem og sige: Vores kultur, vores tro og vores ideer er stærke nok til at tage konkurrencen op med de andre.

Det er ikke de fremmede, og det er ikke EF-landene, der er den største fare for den danske kultur. Den største fare er danskerne selv. Det er de danskere, der hele tiden går rundt og er bange for muslimerne, men aldrig nogen sinde kunne drømme om selv at gå i en kirke og leve op til deres egen tro; det er de danskere, som ikke lærer deres historie og dermed ikke kender fortidens erfaringer og det grundlag, de kommer fra. Hvis det danske sprog bliver truet, er det, fordi danskerne ikke taler det, og ikke, fordi andre vil tage det fra os. Hvis man